(Br) Vitt. Sv.

Ett klöfverblad

Dikter

af

LEONARD STRÖMBERG

UNIVERSITETS
BIBLIOTEKET
LUND.

Dessa fyra dikter hafva, vid en poetisk täflan mellan den svenska ungdomen i Amerika, blifvit prisbelönta: Hösten, Vintern och Sommaren med första, samt Våren med andra pris.

ÖSTERSUND.
A. P. Skogs förlag.

25 öre

Billigaste Lifförsäkring

för Absolutister

är Nykterhetsvännernas själfhjälpsföreningar.

Templarordens

St. Tempels Lifförsäkringsfond som är den äldsta i Sverige räknar f. n. v. omkring 10,000 ömsesidigt ansvariga medlemmar och har under sin elfvaåriga tillvaro till aflidna medlemmars anhöriga utbetaldt omkring en million kronor.

Goodtemplarordens

själfhjälpsförening, grundad 1889, har sedan dess början utbetaladt omkring 400,000 kronor, och består f. n. v. af omkring 7,000 medlemmar med ömsesidig ansvarighet.

Denna form af lifförsäkring är för mindre bemedlade den lämpligaste, emedan afgifterna erläggas sussecift och förekommer endast då något dödsfall inträffar bland medlemmarne, och då endast med en obetydlig afgift olika i olika åldersklasser.

Absolutister män och kvinnor f. o. m. 15 t. o. m. 55 år vinna inträde omedelbart efter sedan de inträdt i Templar- eller Goodtemplarorden och förete läkarebetyg.

National-Goodtemplarnrden

har äfven en lifförsäkringsförening på samma grunder

Vidare upplysningar kunna erhållas i lokaltempel ellei loger på de platser der ordnarne äro representerade.

Ett klöfverblad

Dikter

af

Leonard Strömberg

ÖSTERSUND.
A. P. Skogs förlag.

A. P. Skogs tryckeri, Östersund 1897.

Hösten.

Nu tjuter nordanstorm kring öde heden
och genom furuskog och blommig nejd,
och disig dimma lagt sig tung kring leden,
och ut på sjön går våg mot våg till fejd;
det prasslar spöklikt under ekens grenar,
där löfven vissnade i dödsdans gå,
det glänser hexeld mellan skogens stenar,
där älfvolika nattens irrsken stå.

Emellan moln, på töcknig himmel strödda,
står höstens måne skum och blickar ner
på ängens blommor, utaf storm förödda,
där daggens droppe uti vemod ler;
det suckar tungt emellan skogens stammar,
det prasslar underfullt i täta snår;
det är visst sagans dvärg, som med sin hammar,
guldsökande, på dolda klippor slår.

Du dystra höstnatt, du skall efterföljas
af dag, med glanslös sol på fästet satt;
af dag, som snabbt igen skall fly och döljas
och famnas, döende, af nästa natt;
och djupare skall skogens skugga falla,
och dystrare skall höras böljans sång,
och hemskare skall stormens dödshymn skalla,
och blekare skall månen gå sin gång.

Förgängelse, du jublar, när det dagas
en disig morgon öfver härjad dal;
du jublar åter, när besegrad jagas
i hopplös flykt en dag till nattligt kval!
nu segrar du, ty lik vid lik du spårar
i andlös tystnad vid naturens barm,
nu ler du emot daggens frusna tårar
och ryter segerstolt med stormens larm.

Men jubla du! — en högre dag skall randas
med klarögd sol, som kysser tufvan varm,
då ingen dödssuck skall med vinden blandas,
men sippor spira upp vid jordens barm.
Då störtas du, förgänglighet, af våren,
då är det du, som binds till nattligt kval,
och lifvet efter dig utplånar spåren
och fäster ros vid ros på höjd, i dal.

Nu är naturen lik ett mänskligt hjärta,
i hvilket dödlig ängslan smugit in,
där helig fröjd har bytts i namnlös smärta,
där sorgens dok bredts öfver dystradt sinn',
nu är naturen lik en själ, som brunnit
af kärlekseld, som dog för storm till sist,
och lik en själ, som lifvets lycka vunnit,
och som sin lefnadslycka åter mist.

Höst i naturen, höst i mänskligt sinne,
I ären bröder! Jag det väl förstår!
Den ene utomkring, den andre inne
sitt värf att fylla obarmhertig går.
Den ene bryter dalens sippor neder,
den andre hjärtats blomstergård förstör,
en omkring ängen frostig svepduk breder,
med köld den andre själens skrud förstör.

Du bäfvar, hjärta, för den höst, som smugit
med svek omkring dig i sin dystra dräkt,
du saknar doft, som bäfvande förflugit,
du längtar efter sol, som natten släckt,
du känner vemodsfull hur döden nalkas,
du hör hans steg, re'n vid din dörr han står,
han andas, och till is din värme svalkas
och sorgen stelnar till en frusen tår.

Men själ, haf mod, din natt skall snart försvinna,
din höst skall ej bestå i evighet!
En gång skall vårsol på din himmel brinna
och kyssa bort den kvalets tår du gret.
Haf mod blott, själ, din dag skall åter stiga
ur nattens famn med aldrig anadt ljus,
och då skall dig en fridens ängel viga
till evig glädje uti himlens hus.

Räds icke hösten, se, han måste vara,
så är af evig Skapare bestämdt!
Du frågar: hvarför? Våren skall dig svara,
därför, o hjärta, var ej mer beklämdt!
Se på det korn i jorden lägges neder,
det gror i höstlig natt och bidar vår,
så höstlig natt i dig det lif bereder,
som sist i himlen ut i blomning slår.

Förgängelse, som drar på höstens vingar
med stormens stridshymn under mörknad sky,
du segrar ej, då dödlig köld du bringar,
du nödgas skall en gång för lifvet fly!
Ja, dag skall komma, då ur grafven träder
med nyfödt lif allt hvad du bäddat ner,
då rosen prunkande i ljus sig gläder,
och sippa skön från gulnad tufva ler.

Så ryt, du nordanstorm, kring öde heden,
och tjut, du storm, i mänskligt hjärtas natt;
och drag, du dimma, öfver skumma leden,
och dölj, du tåreslöja, hjärtats skatt!
Strö dödens frön, du höst, hvar bäst du finner,
ur själfva döden åter lif skall gå.
Nu härskar du, men snart den vårsol brinner,
då allt i nyfödd skrud igen skall stå!

Vintern.

Den storm, som tjöt i ödslig höst, har somnat
för länge sedan, djupt i skogens sal,
och jordens jettelemmar hafva domnat
i vinternatten, hög och tyst och sval.
En sällsam stillhet öfver jorden hvilar,
och högt i rymden stjernehären står
och sina rädda, bleka strålar silar
igenom furuskogens dunkla snår.

Den tunga dimma, som i höstnatt dröjde
kring ängd och dal och öfver upprörd sjö
på stormens vingar emot skyn sig höjde
och frös till flingor utaf kylig snö;
och fjäderlätta flingorna sig sänkte
till jorden åter ifrån tätnad sky,
ett täcke mjukt åt vissnad ros de skänkte
och höljde dal och insjöstrandens dy.

Nu glänser hexeld ej bland skogens stammar,
ej dansa älfvor under furans gren,
men snöflarn, lika frusna böljekammar,
sig lagt på granens barr och markens sten;
och tysta stjärnestrålar fagert brytas
i drifvans flingor, som i klar kristall,
och brutna strålar åter sammanknytas
och smyga bort att dö i rymden kall.

Och bäckens våg, som yr, i morgongryning
emellan gröna stränder muntert sprang,
och insjövikens lilla veka dyning,
hvars sång liksom en Näckens harpton klang,
de tystnat båda; norrskensflammor kasta
från etern flämtande sitt spridda ljus;
det dröjer blekt på isens bojor fasta,
som slagits öfver sjö och bäckens brus.

Nu slumrar jorden, slumrar för att glömma
den bittra strid hon stred mot dyster höst.
Hon somnat stilla att en stund få drömma;
ty drömmar vaka inom stelnadt bröst!
Och under drifvan läkas djupa såren,
de sår, som höst med stormens slagsvärd gaf;
och under drifvan ligger ros på båren,
där först af gula löf hon redt sin graf.

Hvad drömmer jorden? Att en vårsol stiger
ur brustna töcken långt vid österrand;
att denna vårsol huldt sin stråle viger
att väcka slumrerskan med kyssars brand;
hon drömmer om, att nya krafter samla
en skatt af lif i hennes jettebarm,
att detta lif är högre än det gamla,
hvars fägring bröts vid vilda stormars larm.

Det finns en annan vinter, hvilken breder
i mänskligt hjärta tyst sin hvita snö,
när alla väna blommor brutits neder,
och frusen glädjens ros sig lagt att dö;
det finns en vinter, som så huldrikt nalkas,
när hjärtat blöder och af strid är matt,
och smärtan stillas, djupa såren svalkas
och tonlöst breds däröfver kylig natt.

Då slumrar hjärtat och dess ängslan svinner,
fast ytan fryser, glöder djupet varmt,
och ljusa drömmars fackla färgrikt brinner.
Rikt är då hjärtat, fast det synes armt!
Och krafter gro djupt under stelnad yta,
som under ängens drifva kornet gror,
och hoppets ljufva stjärnestrålar flyta
med frid där smärtans il som skarpast for.

Hvad täljer hoppet i ett vintrigt sinne?
Hvad hviskar drömmen, som i själen ler?
Hvad säga krafterna, som gro där inne,
se'n hvita, mjuka flingor snöat ner?
Ack hoppet täljer — vårdag snart skall randas;
och drömmen hviskar — sol skall snart gå opp;
men tysta bida krafterna och andas
tills uti **verklighet** byts hjärtats hopp.

Du vinter, hvilkens vackra flingor falla
i skog och dal och öfver islagd våg,
sin **broder** hjärtats vinter vill dig kalla,
hvars stjärnskrud snöat öfver sorgsen håg.
Naturens höst sin dystre broder hade,
som spred förfäran uti mänskligt bröst,
själ och natur de uti bojor lade;
i gifven åt dem hvila, ro och tröst.

Sof lugn du jord och slumra tryggt du hjärta!
I hafven båda stridit höstlig strid!
Så drömmen ljuft och glömmen bort all smärta,
och under kalla drifvor njuten frid.
Se vinterskruden ej blott **döljer** såren,
de **läkas** under skydd af dunmjuk snö.
Det är blott **ärren** som bli kvar till våren,
och öfver dem skall våren rosor strö.

Så ligg, du slöja, öfver mörka skogen
och spänn dig boja öfver älfvens våg;
och bred dig, hvita skrud, kring ängen trogen
och svep dig huld kring mänskligt sinn' och håg!
O, glänsen öfver jorden, stjärnor kalla,
hvad gör det om en graf I tron er se!
Snart sol skall stiga, jubelropet skalla:
— Se nu är vår, nu är **uppståndelse!**

Våren.

Nu är det vår! En morgonrodnad fager
sköt öfver fjellen först i gryning matt,
rodnad lik, som öfver kinden drager,
när hjärtat vaknar upp ur sorgens natt;
och långt ur fjärran djupen strålar sköto,
som gjöto guld på morgonrodna'ns bädd,
och snart kring jorden stråle floder flöto
från sol, som log från purpurmolnens brädd.

Då blekna de prålande
stjärnornas ljus,
som logo från strålande
allfadershus;
som höstnattens skämtande
irrbloss sågs fly,
så flykta de flämtande
stjärnor i sky,

Nu är det vår! Vid solens kyssar varma
naturen vaknar ur sin vinterdröm.
I ungdomsyra lösta krafter larma
och brusa fram i omotståndlig ström.
Då brista bojorna, som länge legat
förlamande kring jordens jettebarm;
då hviska rösterna, som länge tegat,
och då — naturen är ej längre arm!

Då sjunga de porlande
källor en sång,
och bäckarna sorlande
börja sitt språng,
och strömmarna rusande
segergladt gå
mot hafvet det brusande,
frigjorda, blå.

Nu är det vår! De veka vestanvindar
i lifsvarm susning genom lunden gny;
då knoppas björk och hägg och dalens lindar,
och ängen kläder sig i grönska ny,
då väfver jorden in i manteln gröna,
en nyckfull kvinna lik, med ljuft behag
ett diadem af sippor, vårligt sköna,
att än mer pryda ungdomsfriska drag.

Då höjes en trånande
hymn ifrån lund,
den stiger mot blånande
vårhimmels rund;
en trast på de gungande
grenar i tro,
så kärleksfullt sjungande,
reder sitt bo.

Så gryr en vårens dag i mänskligt sinne,
den vårdag lik, som öfver jorden står;
då flyr all smärta, som sig doldt där inne,
och hoppets gnista ut i flamma slår;
då svingar tanken djärf på starka vingar
från kvalm och mörker upp mot molnfri höjd,
och kärleks vårsol brinner klar och bringar
i hjärtat in en skatt af himmelsk fröjd.

Då smälta de kylande
drifvornas prakt,
som svala och skylande
dödstyst sig lagt
att läka de svidande,
blödande sår
i hjärtat, som bidande
drömde om vår.

Står icke nu, o säg, en minnets ängel
och rör en sträng uti förlossad barm?
Ler icke nu från dalens blomsterstängel
en daggens tår, i rägnbågsskiftning varm?
Och hjärtats ton och daggens tår den klara,
de minna båda på om vinternatt,
då än, i veka drömmar, underbara,
i kylda fjättrar bodde hjärtats skatt.

Då stiger från skälfvande
hjärtsträng en ton
af tack, mot den hvälfvande
himmelens zon;
då darrar med trängtande,
ohörda ljud
daggdroppen en längtande
lofsång till Gud.

Dröj kvar du vår, som lifvets fackla tänder
och tvingar blommor fram ur dyster graf,
som natt och kval i fröjd och jubel vänder
och lockar våg till sång på frigjordt haf.
O, låt din kraft i alla pulsar gjutas,
och låt ditt hopp ur klara ögon le,
och låt din tro i våra hjärtan slutas
tills evigt lif ger skön uppståndelse!

Då skola, när bjudande
himmelens son
oss kallar med ljudande
röst härifrån,
vi följa den frälsande
gladt i hans spår,
med lofsånger hälsande
himmelens vår!

Sommaren.

Hvem jagar tiden? Icke länge se'n
på dufna vingar hösten flög kring världen,
och dyster storm kring skog och ängar hven,
och dödens irrbloss smög kring gula gärden,
och blommor vissnade på mossig bädd,
och lundens frusna löf föll af i natten,
och rimfrost glänste matt vid källans brädd,
när månen spöklikt sken kring land och vatten.

En stund förgick, och hösten fyllt sitt kall;
förgängelsen stod segerkrönt och mäktig,
och hafvet sjöng hans lof med vågors svall,
lifshärjar'n log, liksom en gud allsmäktig.
Då gret en natt, försonande och öm,
den kalla vintern tusen frusna tårar,
och jorden slumrade i stilla dröm,
med vintrig snödräkt öfver lik och bårar.

Ännu en stund och vintrig dröm är slut,
för hårdt de hvita drifvor jorden trycka;
en skatt af nya krafter strömmar ut
och börjar djärft i vinterbanden rycka.
Och solen ler från himmel, hög och blå,
på jordens bojor hennes kyssar brinna,
och kylda flingor kyssarna förstå,
— i afskedstårar le de och — försvinna.

Hvem jagar tiden? Kan du svara, höst?
Du tiger! Tyst är äfven vinternatten.
Men du, o vår, med sippor vid ditt bröst,
med sorl af böljor på de lösta vatten;
hvem jagar tiden? Ack, du frågar själf!
Väl, då vill jag det sökta svaret gifva:
Han störtar fri ur evighetens älf,
att snarligt själf en evighet få blifva!

* * *

Dröj sommar, dröj, du som med hvita vingar
en vänlig ängel öfver jorden står;
du som så huld din sköna spira svingar
och manar lifvet fram ur alla vrår!
På vida ängar gyllne skördar bölja,
och väna blommor alla kullar hölja,
och alla tufvor stå i rosendräkt;
kring ekens stam den blyga rankan klänger,

där mossan mjuk ur barkens refvor tränger
och darrar vid den minsta vestanfläkt.

Se skog står grön, med höga tempelsalar,
som konstrikt byggts utaf naturens hand.
Säg, hör du rösten, som där inne talar?
Är det ett eko ifrån lifvets strand?
— Det är ej en, nej tusen röster klinga,
när fågelskaror mellan träden svinga,
och vinden spelar flärdlös melodi.
Hör humlans surr, där hon bland blommor ilar,
hör sippans hviskande, där fjäriln hvilar;
allt blir en hymn i helig harmoni.

När dagen flyr, och sol i vestervågor
bak gyllne skyar går att gömma sig,
då flämtar himlen än i skära lågor,
och hafvet skimrar, som en ändlös stig.
Natt faller på, en natt, som älskar dagen,
med rosenslöja öfver bleka dragen
och stjärnediadem i fagert hår.
Som himlen ren är hennes ljufva vilja;
hon kan ej afton ifrån morgon skilja,
förenande emellan dem hon står.

När månens silfver öfver hafvet blänker
med lånta strålar uti bleknad brand,
och pärledagg i klara droppar stänker
på blommorna, som sofva uppå strand;
då suckar hafvet sommarnattens saga
i dyningar, som hviska, där de draga
mot strandens hällar uti täta led;
då leka älfvor omkring klarnad källa,
som ses från skuggomgjutna klippan välla
och gå i bäckens svall till viken ned.

Skön är väl våren, men långt mer jag finner
hos dig, o sommar, med din rika skatt.
Din dag ger lif, när huldrikt solen brinner,
och sagodrömmar ger din ljusa natt.
Dock — i din barm, hvarom du blommor virar,
ett dödens frö sig smugit, tyst det spirar,
och snart det hämma skall ditt hjärtas slag.
Se där förbannelsen som bor i tingen!
Ett lif för evigt här, det gifs åt ingen.
Nej, allt förgängelsen skall nå en dag.

Du liknar skalden, som i ungdomsyra
besjungit kärleken så glad och öm.
Han blir en man och strängar om sin lyra
och tjusar allt med sina toners ström.

Hans ande glöder, och på starka vingar
han hänryckt upp mot sångens hem sig svingar,
med fåfängt hopp att hinna det och — Gud
Då — döden rör hans vingar, och de domna,
och, brustna, lyrans vigda strängar somna
med några dystra, brutna klagoljud.

Så är din dag! När vänast fåglar sjunga
i skogens tempel om din blida makt,
när vinden fagrast dalens rosor gunga,
och ängen böljar sina skördars prakt;
då nalkas hotfull höstens mörka ängel,
och rosen faller från sin brutna stängel,
och fågeln jagar till ett okändt land.
Förgänglighetens storm kring nejden hviner,
och tempelhvalfven störta i ruiner,
och ängens skördar dö för härjar'ns hand.

Men dock, hvad mer! Du är ju skaldens like!
Brast lyrans strängar vid hans skönsta sång,
hans ande flyr dock fri till ljusets rike,
bakom sig lemnande allt jordens tvång.
Så ock med dig: Låt blomman dö i mullen,
låt stormen ryta öfver kala kullen,
du själf en ljusalf emot himlen far.
Förgängelsen kan endast stoftet tvinga.

men anden, oförgänglig, fri, får svinga
till Gud, och lemna brustna bojan kvar.

Dröj kvar dock, sommar, dröj du huldgudinna;
o, om du kan, sök hejda tidens fart!
O, må din sol än länge härlig brinna,
och dina nätters stjärnor tindra klart!
Låt dina leenden kring världen ila,
låt kvalda hjärtan i din famn få hvila
och dricka dina varma kyssars doft.
Ditt svar — en suck! Dess mening väl jag tyder.
Du går — naturens stränga lag du lyder.
Din boja faller, som en handfull stoft!

* * *

Hvem jagar tiden? Han ej jagad är!
Ur evighetens flöden fri han strömmar.
Hans egen längtans vinge honom bär
framåt, framåt i höga stormaktsdrömmar.
Att själf sitt ursprung lik få bli en gång
är tidens mål, där blott han slutar färden;
och när han ilar dit, ifrån allt tvång,
han ger de växlingar vi se i världen.

Subskriptionsanmälan.

Den bok, som härmed anmäles till subskription har till titel "**Olycksbarnet**" och är skrifven af Pastor Leonard Strömberg, af hvars författarehand redan tvenne arbeten blifvit utgifna, nemligen "Små blommor" (dikter) och "Olika banor" (noveller), hvilka båda arbeten erhållit utmärkta vitsord i en stor del tidningar. I Amerika, der han nu vistas, har Herr Strömberg blifvit belönad med 1:sta och 2:dra pris för en skrift benämnd "Klöfverbladet".

„Olycksbarnet„

är en skildring med **ädla tendenser**. Grundad på verkligheten och tecknande händelser ur det dagliga lifvet, är boken genom sitt innehåll både **underhållande** och **väckande**. Man behöfver ej heller läsa många sidor ur boken innan man finner intresset fängsladt på ett sådant sätt, att man ej gerna lägger henne ifrån sig förrän man nått sista sidan och när man slutat läsningen, gör man det med en känsla af att ha läst en **god bok**.

Boken blir illustrerad, tryckt på fint papper och kommer att omfatta omkring 25 häften. Hvarje häfte, som utkommer med en veckas mellanrum, kostar 10 öre.

Subskribentsamlare erhålla hög rabatt och kunna påräkna god förtjenst.

De som vilja mottaga subskriptionslistor och profhäften kunna erhålla sådana hos förläggaren

Adress: A. F. Skog, Östersund.

Köpmangatan 28.

A. P. Skogs Förlag, Östersund.
Köpmangatan 28.

„OLIKA BANOR"
och andra berättelser"
af
Leonard Strömberg.
PRIS 1 KRONA.

„Efter striderna"
af samma författare. Pris 10 öre.

"Svea-Kartongen"
Praktisk nyhet för Bokhyllan!
Användes till förvarande af Subskriptionsarbeten, Småskrifter Tidningsurklipp, Handlingar och Värdepapper, Blomster- och Visitkort m. m.

Format invändigt: n:o	1.	280—190 millim.,	pris 2: —
„ „ „	2.	250—150 „	„ 1: 50

Försäljes hos

A. P. Skog, Östersund.

Förmannens Bok
i fickformat,
innehållande 100 st. dagsverkslistor
för dag-, timpenning och accordsaflöning. Oumbärlig för alla slags arbetsförmän.
PRIS 2 KRONOR.
Sändes mot postförskott eller efterkraf.